

Όταν υπάρχουν άνθρωποι...

ΑΛΜΠΕΡΤ ΜΠΡΟΥΣ ΣΑΜΠΙΝ

Από το Λευτέρη Πολυκαλά, μαθητή της Β΄ Γυμνασίου

Ο Άλμπερτ Μπρους Σαμπίν, ένας άνθρωπος που είναι γνωστός για αρκετούς λόγους. Ένας από αυτούς είναι το εμβόλιο της πολιομυελίτιδας με το οποίο θεραπεύτηκαν εκατομμύρια άνθρωποι.

Ο Σαμπίν, γεννημένος στις 26 Αυγούστου του 1906, προέρχεται από Πολωνό-Εβραίους γονείς. Τα παιδικά του χρόνια δεν ήταν και τα καλύτερα, καθώς σε ηλικία μόλις 15 χρονών (1921) αναγκάστηκε να μεταναστεύσει με την οικογένειά του στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού. Έμεινε στη Νέα Υόρκη και αποφοίτησε από το λύκειο Πάτερσον του Νιου Τζέρσεϋ. Το 1930, όπου έγινε και επίσημα πολίτης των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, άλλαξε το όνομά του από Abram Saperstejn, σε

Άλμπερτ Μπρους Σαμπίν.

Ξεκίνησε τις σπουδές του στον τομέα της οδοντιατρικής, αλλά στην πορεία άλλαξε προς την ιολογία. Το 1928 πήρε το πρώτο του πτυχίο στην επιστήμη και 2 χρόνια αργότερα πήρε πτυχίο ιατρικής από το Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης.

Γιατί έμεινε γνωστός;

Όπως βλέπετε, στην εποχή του Αμερικανού γιατρού, για χρόνια μια φρικτή ασθένεια ταλαιπωρούσε τους ανθρώπους, κυρίως στην Αφρική, η πολιομυελίτιδα. Η αρρώστια αυτή ουσιαστικά παρέλυε κάποια μέρη του σώματος μολύνοντάς τα. Συνήθως «χτυπούσε» τα πόδια του ασθενή, αλλά δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις που μόλυνε μυς του κεφαλιού, του λαιμού ή διαφράγματος. Αρκετές φορές, κυρίως οι άνθρωποι με μυϊκές αδυναμίες, έχαναν τη ζωή του από την αρρώστια αυτή.

Αυτό που εμπόδιζε την εύρεση της θεραπείας για την ασθένεια αυτή είναι

το γεγονός ότι υπήρχαν διάφορες μορφές της πολιομυελίτιδας. Εν τέλει, το 1954 ο 48χρονος τότε Σαμπίν, κατάφερε να αναπτύξει ένα εμβόλιο για την ασθένεια. Από το 1956 μέχρι το 1960 το εμβόλιο του Σαμπίν είχε δοκιμαστεί σε πάνω από 100 εκατομμύρια άτομα.

Κάτι παραπάνω από γιατρός

Ο Σαμπίν, δεν ήταν απλά ένας καλός ιατρός, αλλά και ένας πολύ καλός άνθρωπος. Παρά το χρόνο και την προσπάθεια που κατέβαλε για την επίτευξη του εμβολίου, τα οποία φυσικά χρειάζονται θέληση, έκανε ότι περνούσε από το χέρι του ώστε ακόμη και ο πιο φτωχός άνθρωπος σε μια αρκετά υποανάπτυκτη χώρα να έχει τη δυνατότητα να πάρει το εμβόλιο. Επιπλέον, **αρνήθηκε να εισπράξει τα όποια κέρδη, και αρκέστηκε στον μισθό του ως καθηγητής. Με λίγα λόγια, «δεν πήρε δεκάρα». Αγαπούσε τους ανθρώπους και πάντα είχε την τάση να βοηθάει, χωρίς να έχει κάποιο σημαντικό όφελος.**

Τέλος, 28 χρόνια πριν, στις 3 Μαρτίου του 1993 πέθανε στην Ουάσιγκτον σε ηλικία 83 ετών. Ήταν ένας άνθρωπος που έμεινε και εξακολουθεί να μένει στις μνήμες πολλών. Αυτά που κατάφερε με την πολιομυελίτιδας έδωσαν ελπίδα και ευτυχία σε εκατομμύρια ανθρώπους και ότι έκανε, το έκανε με σκοπό να βοηθάει, γιατί αυτή ήταν η δουλειά του ως γιατρός.